

РЕШЕНИЕ

№ 24324

гр. София, 14.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4252** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Ц. В. А., подадена от адв. М., срещу Решение № 1207/31.03.2025 г., постановено по АНД № 1344/2024 г. по описа на Софийския районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на закона и съществено нарушение на процесуалните правила - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът се явява лично и с адв. М.. Иска се касационната жалба да бъде уважена. Представени са писмени бележки.

Ответникът – началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“, в писмен отговор, подаден от юрк. М. изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът не се представява.

Участващият по делото прокурор дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-031722/28.12.2023 г., издадено от началника на сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на Ц. В. А. на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ са наложени административни наказания глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 03.12.2023 г. в СДВР е извършена проверка за това, че на същата дата в интернет е публикуван клип, съдържащ кадри за нарушаване на обществения ред и ЗДвП- лек автомобил, тъмен на цвят, прави няколко кръгови движения пред храм паметник „А. Н.“ в близост до минаващи пешеходци. Проведени са оперативно-издирвателни мероприятия, от които е установено, че трима души са подали сигнали на телефон 112 във връзка с опасно шофиране пред храм паметник „А. Н.“ на лек автомобил „БМВ“, тъмен на цвят.

От проверката е установено, че 02.12.2023 г., около 21.30 ч. - 22.00 ч., Ж. Е. С. предоставила на Ц. В. А., с когото била във фактическо съпружеско съжителство, лек автомобил „БМВ М5“ с рег. [рег.номер на МПС] за ползване. Ц. В. А., придружаван от А. П. П., се отправил към площад „А. Н.“. На площада имало голяма група от хора, както и други автомобили, които извършвали т.нар. дрифт.

На 03.12.2023 г., около 00.05 часа, в [населено място], Ц. В. А. е управлявал лекия автомобил „БМВ М5“ с рег. [рег.номер на МПС] на площад „А. Н.“ с посока на движение от [улица]към [улица], като преднамерено извел автомобила извън контрол чрез презавиване, което довело до загуба на сцеплението на задните гуми. Поднасянето на автомобила е възприето от Р. К. К., С. О. А. и Г. Й. С., които са лицата, подали сигнал на телефон 112.

Ж. Е. С. и Ц. В. А. са били извикани на 03.12.2023 г. в СДВР, където са дали писмени сведения по случая, заявявайки че автомобил „БМВ М5“ с рег. [рег.номер на МПС] е бил управляван от касатора предната вечер. Поради това на 03.12.2023 г. полицейски инспектор при ОПП-СДВР Д. Д. съставил на Ц. В. А. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 201699, срещу който не е подавано възражение. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП.

За да потвърди НП, въззивният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон. Въззивният съд е разпитал свидетелите Ж. Е. С., А. П. П., В. А. Б., Д. П. Д., както и свидетелите очевидци на нарушението, подали сигнал до 112, Р. К. К., С. О. А. и Г. Й. С.. При детайлен анализ съдът е кредитирал показанията на свидетелите Д., К., А. и С., частично е кредитирал показанията на свидетелите С. и П. и не е дал вяра на показанията на свидетеля Б., който твърди, че на процесните дата, час и място е извел процесният автомобил извън контрол чрез презавиване. Съдът е приел, че безспорно извършител на нарушението по чл. 104б, т. 2 ЗДвП е Ц. В. А. и правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон. Не се споделят твърденията в касационната жалба за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила от районния съд, изразяващо се в некредитиране от съда на показанията

на свидетелите Ж. Е. С., А. П. П. и В. А. Б., относно твърденията, че не Ц. В. А., а В. А. Б. е извършил т.нар „дрифт“ с лек автомобил „БМВ М5“ с рег. [рег.номер на МПС] . Установените с АУАН обстоятелства подлежат на самостоятелно доказване. По силата на чл. 58б, ал. 6 ЗАНН съдът може да разпитва свидетели, ако прецени, че това е необходимо за разкриване на обективната истина. Поради това съдът е разпитал както актосъставителя и свидетелите очевидци, така и посочените от нарушителя свидетели. По този начин е осигурено равенство на страните в процеса. Степента, в която районният съд ще кредитира свидетелските показания, се определя от останалия събран по делото доказателствен материал.

Напълно правилно въззивният съд е кредитирал показанията на свидетелите Д., К., А. и С., защото те кореспондират с останалите събрани по делото доказателства, включително и най-вече със саморъчно написаното на 03.12.2023 г. сведение от касатора, съдържащо признание, че той е приложил техника на шофиране/управление на лек автомобил „БМВ М5“ с рег. [рег.номер на МПС] , известна в практиката като „дрифт“. Твърденията на Ц. А., че признанието е дадено под натиск касационната инстанция счита, че представлява опит за изграждане на защитна теза. Касаторът е имал възможност да подаде възражение срещу констатациите на АУАН в 7-дневен срок и при отсъствие на полицейски служители, но не го е строил.

Следва да се посочи, че дадените на 03.12.2023 г. писмени сведения на А. и С. са ясни и детайлни, като и двамата посочват, че в процесната вечер А. е управлявал лекият автомобил в присъствието единствено на свидетеля П.. Едва в хода на съдебното производство за първи път се твърди, че всъщност преднамереното извеждане от контрол на автомобила е осъществено от свидетеля Б., който дори не е споменат като лице, присъствало на пл. „А. Н.“ процесната вечер. Правилно съдът е преценил, че подобни твърдения представляват опит за освобождаване от административнонаказателна отговорност на Ц. А., с който свидетелят е в приятелски отношения. Съобразени са характеристикните данни на свидетеля Б., който е осъждано лице, както и че подобни твърдения не намират опора в целия събран доказателствен материал.

Неоснователно касаторът твърди, че процедурата по съставяне на АУАН е изначално опорочена, тъй като актът е съставен от лице, което не е констатирало нарушението лично и непосредствено. В АУАН изрично е посочено, че е издаден в присъствието на свидетели по съставяне на акта, каквато възможност предвижда чл. 40, ал. 3 ЗАНН.

Правилно районният съд е приел, че е доказано извършването на нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, който съдържа забрана за водач на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В закона не се съдържа легална дефиниция относно „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“, което предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. В случая както в АУАН, така и в НП, ясно са описани всички елементи от състава на нарушението, а именно че водачът на автомобила е извършил демонстративна маневра, извеждайки лекият автомобил извън контрол чрез презавиване и така довеждайки до загуба на сцеплението на задните гуми. Налице е умишлено опасно шофиране посредством занасяне на автомобила. Касационната инстанция счита, че всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасянето на МПС би могло да има фатални последици. Подобно поведение на пътя застрашава не само живота и здравето на намиращите се в автомобила лица, но и на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност.

По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. За нарушението са наложени предвидените в кореспондиращата им санкционна норма на

административни наказания.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1207/31.03.2025 г., постановено по АНД № 1344/2024 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Ц. В. А. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: